A magyarság felszámolását akarta Benes

Kacsoh Dániel - 2013. április 13., szombat

Felvidéki emléknap

A szlovák közgondolkodás a második világháborút követő drámai események óta alig változott a felvidéki magyarsággal kapcsolatban, erre utalnak Robert Fico miniszterelnök közelmúltbeli megszólalásai is – nyilatkozta lapunknak a Felvidékről elhurcolt magyarok tegnapi emléknapja apropóján Skultéty Csaba, aki az 1946-os események aktív résztvevője, szemtanúja volt. Először a propagandát kifejtő csehszlovák delegáció mellett Miskolcon a külügyminisztérium összekötője volt, majd az áttelepítési akciót hazánk oldaláról végrehajtó kormánybiztosság élén álló biztos titkárként vette magához, végül több hónapra Pozsonyba delegálták.

„Egy esztendő alatt minden borzalmával együtt betekintést kaptam a felvidéki magyarság kiszolgáltatottságába. Tegnap arra a napra emlékeztünk, amikor az odaküldött teher-autók megkezdték a kiutasításra kijelölt magyarok kiszállítását otthonukból a vasúthoz" – mondta Skultéty Csaba. Mint felidézte, Benesék célja a tiszta szláv új Csehszlovákia volt, az ottani magyarság teljes felszámolásával.

A Felvidékről elhurcoltakra emlékeztünk

Kacsoh Dániel - 2013. április 13., szombat

5 perces interjú: Skultéty Csaba író

A Felvidékről elhurcolt magyarok emléknapja volt tegnap, ennek kapcsán az akkori események résztvevőjét, szemtanúját, a Szabad Európa rádió későbbi munkatársát, Skultéty Csabát kérdeztük. Az író szerint a szlovák közgondolkodás a második világháborút követő drámai események óta alig változott a felvidéki magyarsággal kapcsolatban, erre utalnak Robert Fico miniszterelnök közelmúltbeli nyilatkozatai is.

– Tegnap volt a Felvidékről elhurcolt magyarok emléknapja. Miért kell napjainkban visszaidézni azokat a szomorú időket?

– A világháború végén a győztesek mellé beállt csehszlovák emigrációs kormány, Benes elnökkel az élen, meghirdette a tiszta szláv, új Csehszlovákiát. Ennek a szlovák vonatkozása volt, hogy azonnal kikiáltották: aki az utolsó népszámláláskor magyar anyanyelvűnek vallotta magát, elveszítette szlovák állampolgárságát. A cél az ottani

magyarság teljes felszámolása volt. Az itthoni koalíciós kormány – kényszerhelyzetben lévén – 1946-ban belement a lakosságcseréről szóló egyezségbe. Ennek lényege: ahány magyarországi jelentkezett áttelepítésre Csehszlovákiába, onnan ugyanannyi magyart utasítottak ki.

– Ön szemtanúja volt az ese-ményeknek.

– Ma teljes bizonyossággal én vagyok az egyetlen, akinek ebben a csereaktusban magyar hivatalos részről szerepem volt, ráadásul három minőségben is. Először az aktív propagandát kifejtő csehszlovák delegáció mellett Miskolcon a külügyminisztérium összekötője voltam, majd az áttelepítési akciót hazánk oldaláról végrehajtó kormánybiztosság élén álló biztos titkárként vett magához, végül több hónapra Pozsonyba delegált. Egy esztendő alatt minden borzalmával betekintést kaptam a felvidéki magyarság kiszolgáltatottságába. Tegnap arra a napra emlékeztünk, amikor az odaküldött teherautók megkezdték a kiutasításra kijelölt magyarok kiszállítását otthonukból a vasúthoz.

– Milyenek voltak a szlovák végrehajtók?

– A hivatalos szervek általános mentalitására feleleventtenék egy borzasztó élményt. Az egyik faluban egy idős magyar paraszt élete teljesítményének elvesztését lelkében érezve vadászpuskájával főbe lőtte magát. Amikor az esetet a szlovák hivatal hozzám beosztott képviselőjével közöltem, azt a nyegle választ kaptam: „Mit akar egy öregember?"

– Hogyan látja ma a két ország viszonyát?

– A szlovák közgondolkodás azóta tapasztalataim szerint alig változott. A napokban mondta Turóc-szentmártonban Robert Fico mi-nisz-terelnök: „Új államunkat nem a kisebbségeknek teremtettük, hanem magunknak, szlovákoknak." Vagyis a magyarság nemkívánatos, csupán megtűrt népréteg, amely csak annyit kap, amennyi elengedhetetlen. Fico odáig ment, hogy szerinte a kisebbségek jogának követelése az állam megzsarolását jelenti.